

בין גל לגל

בין

עלון שדות ים 1917, כו חשון תשפא, 13.11.2020

רוברטו בלוזיני 1938 - 2020

רוברטו בלוזיני ז"ל - הספד

אסתר, רון וויזי, ליאת, אילת וצ'יקו, דן ומורן, טל וג'ייסון, אנה, ים, אינדיגו, ניקו, תבל, נבו, ירדן, ליבי ומעין, חברים, בני משפחה וכל מי שבא לחלוק כבוד אחרון לחברנו רוברטו שהלך לעולמו הבוקר, והוא בן שמונים ושנים.

רוברטו הדייג, האמן והיוצר, ניגן ג'אז בקלרינט ובסקסופון, צייר על בד ויצר עבודות ייחודיות. בדרכו הצנועה חי את חייו תוך שמירה על פרטיותו.

כשיצא לגמלאות שב לים. הטיל חכה, הקשיב לרחשי הים ותלה מבטו בשתיקה למרחב הפתוח.

רוברטו נולד בעשרים ושמונה בספטמבר 1938, בן בכור למריה ופרנצ'סקו. הוא גדל עם אחיו הצעיר, וינצ'י, במילנו שבצפון איטליה, ובבית הספר למד אמנות ופיתח את כישוריו במוסיקה ובאמנות פלסטית.

בגיל צעיר יצא לראות עולם עד שהגיע לקיבוץ סוף שנות החמישים. רוברטו התאהב בדרך החיים הקיבוצית והאמין בה בכל מאודו. כאן השתקע ובנה את ביתו. לימים עבד בדייג על הספינות "חנה" ו"למרחב" ולאחר מכן המשיך לעבוד בבריכות הדייג בבית חנניה ובמעגן מיכאל. וכשענף הדייג נסגר עבר למכבסה ובהמשך השתלב בעבודה בפברגלס בייצור חדרי קירור.

לאחר שקיבל אזרחות ישראלית רוברטו התגייס לצבא למרות גילו המופלג ואת הטירונות סיים בהצטיינות. רוברטו השתתף במלחמת לבנון, שם הוטל עליו להוביל שבויים. על אף הקושי הנפשי עשה את המוטל עליו מתוך נאמנות ואהבה למדינה.

בשנת 1964 נישא לאסתר בחתונה אזרחית שנערכה בטקסיקלה שבמקסיקו באמצעות בא כח. מסיבת החתונה הקיבוצית נערכה כנהוג באותה תקופה על דשא בית חנה. באותו מועד התחתנו יחד ארבעה זוגות בניהולה של זהבה רגב ז"ל, אימה המאמצת של אסתר.

כשהקימו משפחה ונולדו הילדים התקשה רוברטו להתמודד עם חיי השיתוף. כאיטלקי שהתחנך על ברכי החינוך האירופאי עם הרגלים מוקפדים שרכש במשפחה, החינוך המשותף היה זר לו. היה לו קשה לראות חברות מניקות בבית התינוקות. הוא לא יכול היה לקבל את העובדה ששלושת ילדיו שזה עתה נולדו יגיעו היישר לבית התינוקות ולא יחיו לצידם בחדר המשפחה. רק כשטל נולדה ושהתה שישה שבועות בחדר, זכה ללוות אותה מקרוב, והיא זכתה למיטה שבנה במיוחד עבורה, לליטוף ולמגע האבהי.

המשפחה הייתה יקרה לו מאד. רוברטו נהג לטייל עם ילדיו על הסלעים. שם, סיפרו אילת ורון, אספו קיפודי ים, סרטנים, חלזונות וצדפות, ולעיתים גם תמנונים – מהם הכין מטעמים שהפכו לנכס קולינרי של המשפחה, ובאמצעותם השכיח מעט את הזרות המנטלית וגעגעועיו לילדות ולתרבות עליה גדל.

בחג המולד זכו הילדים לקבל שפע מתנות מסביב שבאיטליה. רוברטו ביקש לחנך את ילדיו לצניעות והסתפקות במועט, ולכל ילד נתן מתנה אחת בכל פעם, והקפיד שהילדים ישחקו עם הצעצועים רק בחדר כדי לא להרשים ילדים אחרים. מעולם לא ביקש להרשים ולהתפאר.

רוברטו העדיף לעשות לביתו והתקשה לבקש עזרה מאחרים. עם ידי זהבה שלו עיצב בית מיוחד, יצר תחפושות יוצאות דופן לילדים, וכנפי המלאך שהכין לרון לחד גדיא ליוו עוד דורות של מלאכים. דקי האבחנה נהנינו גם מחוש ההומור החד שסינן מבעד לעברית המשובשת שלימד את עצמו.

היינו פרודים כשלושים שנה, סיפרה אסתר. מהר מאד למדנו להעריך ולקבל אחד את השני. שמרנו על כבוד הדדי וחברות טובה. וכך כולם זכו לאבא ולסבא.

ביום ראשון אושפז רוברטו בבית החולים. בני המשפחה עמדו לצידו וליוו אותו עד נשימתו האחרונה.

יהי זכרו שמור וצרוך בתוכנו.

הספידה: אביטל שחר

אבא וסבא יקר שלנו

עצוב כל כך להיפרד ממך היום אך אנחנו מתנחמים בכך שאתה לא סובל יותר ויוצא לחופשי מכל הכאבים שהכבידו על גופך. תודה שבחרת בנו להיות המשפחה שלך, תודה על שלימדת אותנו צניעות ורגישות לאחרים. אנחנו שמחים שחווית חיים כמו שאתה אוהב ומקווים שגרמנו לך לאושר וגאווה. תמיד נאהב, נוקיר ונתגעגע אלייך לחייהך!
כל המשפחה הגאה.

לרוברטו,

הכרנו לפני חמישים וחמש שנים. אתה היית מתנדב בקיבוץ. מאד התרשמתי ממך, איטלקי, יפה, איש העולם, עם חינוך אירופי (שפותח דלת לאישה), מוכשר, מנגן ומצייר. כל זה מאד הרשים אותי.

היית בא עם גרשון מהבריכות לשתות אצלי קפה. ישבת הרבה זמן בכל ערב. עברית דיברת לא טוב, ואני דיברתי עברית וספרדית. כך תקשרנו הרבה זמן. לאט לאט התפתח קשר מיוחד. אתה שקט, ואני סוערת. נישאנו בחתונה אזרחית. זאת הייתה אהבה גדולה ומיוחדת בינינו. די מהר נולדו הילדים, רון, אילת, דן וטל. הייתה לנו זוגיות יפה ואוהבת.

במרוצת השנים היא השתנתה. באת לקיבוץ שיתופי, אוכל בחדר האוכל, לינה משותפת – הכול היה שונה ואחר עבורך, למרות שחברתית השתלבת נהדר. אתה אדם מאוד פרטי, והיה לך קשה להסתגל לחיים המשותפים בבתי הילדים, בחגים ועוד.

מכאן התחלנו לאבד את השנייה. היה לא פשוט ולא קל, לא לך ולא לי. החלטנו להיפרד, וגם זה לא היה פשוט, אבל הפור נפל. החלטנו לא לוותר על הילדים. זה לקח זמן, אבל הצלחנו ליצור קשר טוב ומכבד בינינו. היינו חברים טובים, ושמרנו על משפחה מלוכדת ומחבבת. חגגנו יחד ימי הולדת, חגים, שבתות וכל אירוע משפחתי. על זה אני מאוד מאוד שמחה, ומודה לך על שיתוף הפעולה. בוחרת לזכור אותך רק בטוב.

אסתר

אבא יקר,

זוכר רגעים איתך. זוכר אותך מנגן על קלרינט- ג'אז מעולה- ברמה עולמית. לימדת אותי המון על מוסיקה, על דיג ועל לחיות בכלל. בדרכך, היית אבא אוהב ודואג מרחוק, נותן המון מרחב.

אוהב אותך, רון

לאבא שלי

נתת לי הרבה מהשקט והחוכמה שבך, היכולת להבין את החיים בצורה שקטה. אבא, קשה לי לכתוב עלייך בלשון עבר – אני אוהב אותך מאוד. השארת שבט גדול, מלוכד ואוהב. תמיד אזכור אותך בליבי.

אוהבים: דן, מורן, ירדן ומעיין

אבא

כך, בשקט בלי כאב עצמת את עינייך. חיית חיים יפים וטובים במקום שאהבת ליד הים, מוקף במשפחה גדולה ואוהבת שאתה ואמא יצרתם יחד. החיים איתך, אבא, היו לא שגרתיים, עברנו תקופות טובות ותקופות פחות טובות. היחסים שלנו קיבלו תפנית חדשה כשאנה נולדה, אתה ואני יצרנו יחסי קרבה חדשים שהיו מיוחדים ונעימים. אני בוחרת לשמור לעצמי את הזיכרונות הטובים והיפים שיש לי ממך, זיכרונות מהים, מהדייג ומהשלל שהיית מביא משם. זיכרונות של מוזיקת ג'אז שהיית מנגן על הקלרינט ואת ידי הזהב שלך שציירו ציורים מיוחדים ובנו רהיטים לא שגרתיים ומשחקים לאנה שעליהם אני שומרת קרוב לליבי.

מתגעגעת ואוהבת, איילת

ואני זכיתי

ואני זכיתי להכיר אדם בעל מחשבה טובה, לב טוב, יד טובה ומדויקת להפליא. גם בדברך לא היתה מילה מיותרת, מתוך זה שלא חיפשת להרשים- היית אדם. תודה שאפשרת לי להכיר אותך.

צ'יקו- בן זוגה של איילת

היי סבא,

במהלך השבעה עלו אצלי געגועים רבים, געגועים לימי הולדת בהם ישבת תמיד בראש השולחן בשקט ושלווה, געגועים לרגע שבו נגמר סוף השבוע והגיע הזמן לחזור הביתה, רגע לפני שנוסעים לכיוון תל אביב היינו עוברים אצלך לומר שלום, ואני, בת מזל, הייתי מקבלת ביצת הפתעה או שוקולד אחר שישמח אותי ויפתח את השבוע בטעם מתוק. כנראה שהגעגועים הקשים מכל הם געגועים של משפחה. געגועי האהבה שאין מהם מפלט. הכיסא יתום לצד השולחן, אלבומי התמונות טומנים בתוכם את זיכרוניך.

אני אוהבת אותך ומתגעגעת אליך, אנה

סבא יקר שלי,

אני כותבת לך בדמעות. למרות שאני יודעת שאתה לא רוצה שאני אהיה עצובה. אבל למרות שכואב לי, אני בטוחה שע' כשיו אתה שלו וטוב לך. אני רוצה שתדע שתמיד תהיה חסר לי, ותמיד יהיה לך מקום בלב שלי. אתה אומנם היית שקט ולא הרבת בדיבורים ואני לא חושבת שאי פעם אמרתי לך את זה, אבל השקט שלך הוא המקור לשלווה שלי. תודה שהיית תמיד טוב לב, צנוע והגון.

אני אוהבת אותך כל כך ומודה שזכיתי לסבא כמוך. אוהבת, אינדיגו.

שמי רנאטו, ואני ורוברטו גדלנו באותה שכונה במילאנו, למדנו יחד באותו בית ספר. למרות שרוברטו היה גדול ממני בחמש שנים, היינו חברים טובים. זאת היתה ילדות של אחרי מלחמת העולם השנייה, אבל עם רצון לחיים של ילדים שנהנו מכל דבר שהיה קיים. כשבגרנו, נפרדו דרכינו ונפגשנו אחרי המון שנים. נהנינו להיזכר בכל זיכרונות הילדות המשותפים שלנו. הכרתי לך את אשתי מרגלית, שגם היתה ישראלית כמו אסתר שלך. מרגלית נהנתה לשמוע סיפורים על החברות ביננו, ובשבילנו זה היה מצחיק לראות אותה נהנית מהילדות שלנו. במפגשים הקצרים שבהם נפגשנו, בגלל שגרנו רחוק אחד מהשני, הכרתי את אשתך אסתר ואת הילדים שלך. בניית משפחה מאוחדת ומיוחדת, היית אבא טוב ותמיד סיפרת לנו על הילדים שלך. רוברטו, אתה תחסר לנו, אבל תישאר בליבנו לעד.

חברייך, רנאטו ומרגלית- איטליה.